

Hvornår eksploderer en trykkoger?

Hvor stort et tryk kan et folk holde til, før det skaber terrorister og går i udbrud med forfærdelige konsekvenser?

I 1991 – det er meget længe siden – var jeg på en reportagerejse i Palæstina. I en række artikler beskrev jeg, hvordan trykket blev opbygget. Jeg har genlæst mine artikler. Meget havde jeg glemt, men jeg blev rystet over at se, hvor tydeligt undertrykkelsesmønsteret var for 33 år siden.

FN's generalsekretær Antonio Guterres sagde i oktober 2023, at der ingen undskyldning var for Hamas' terror, men denne terror "skete ikke i et vakuum". Der var en lang forhistorie, mente han. Og det er der.

Rafah taler vi om i dag, mens vi håber den israelske hærs næste angreb kan undgås. Jeg var også i Rafah i 1991 i en flygtningelejr med 58.000 indbyggere, og jeg skrev om det i B.T. i en artikel med overskriften "Jorden forsvinder under palæstinenserne"

Den rummede blandt andet disse afsnit:

"Mens palæstinensiske huse rives ned, og mens det næsten er umuligt at få lov til at bygge huse til palæstinensere, der vender hjem fra Golfen, så skyder de israelske bosættelser op i et tempo som aldrig før. Det israelske blad New Outlook skriver, at Israel det sidste år har brugt tre gange så meget på at bygge jødiske byer i de besatte områder som i noget andet år siden 1967. I alt er der brugt mellem fire og fem milliarder danske kroner på bosættelser på et år.

På Vestbredden har Israel konfiskeret 65 pct. af jorden, på Gaza-striben en trediedel. Der bygges overalt, og der laves hele tiden nye bosættelser. Mange ligger i cirkler om de arabiske byer og får dem til at minde om ghettoer.

USA siger, at bosættelser er en hindring for fred, siger den palæstinensiske forsker Azmi Bishara, men det er USA, som kan stoppe bosættelserne. Han henviser till, at USA årligt støtter Israel med omkring fire milliarder dollars, og det er en forudsætning for det vældige byggeri."

Jeg var dengang chokeret over omfanget af bosættelserne og over den dobbeltmoral der kom til udtryk, når USA fordømte bosættelserne, samtidig med at USA reelt finansierede dem.

Jeg talte især med gamle arabere, der fortalte om fortiden og drømmene. Der var unge palæstinensere, jeg ikke havde adgang til at møde. Det var blandt andet de tusinder af unge palæstinensere, der sad i koncentrationslejr-lignende fangecentre. Et af centrene var Ansar 3 i Negev ørkenen, hvor 7.000 fanger var stuvet sammen i telte uden ret til at modtage besøg.

Jeg havde en kronik i Politiken. Det var Herbert Pundik, der var kronikredaktør. Kronikkens titel var "Hvad må vi sige om Israel" og jeg argumenterede for, at da Israel er en stærk nation, har selv Israels venner krav på, at vi bruger de samme ord i forhold til Israel som til andre lande. Kronikken handlede bl. a. om Israels "ret" til at bruge moderat tortur, om Israels censur af medierne, om

Bragt i Politiken d. 12. maj 2024

israelske politikeres klart racistiske udtalelser, og om at der faktisk var israelske medier, der talte om et israelsk apartheid-samfund.

I en artikel i Journalistforbundets blad "journalisten" skrev jeg om fængslede journalister, og om hvordan israelsk censur hindrede mediedækning af vigtige begivenheder. Blandt andet havde også israelske journalister forbud mod at rejse i de besatte områder på Vestbredden og i Gaza.

Det var Folkekirkens Nødhjælp, der havde inviteret mig til Palæstina, og jeg rejste blandt andet sammen med folk fra Det Mellemøstlige Kirkeråd. Jeg var formand for Mellempøstlige Samvirke, men også free lance journalist, og mine artikler blev bragt i mange medier.

En artikel i Vejle Amts Folkeblad havde overskriften "Når Gud vågner...." og i artiklen fortsatte sætningen " så vil han gøre noget ved den uretfærdighed, der overgår os". Det var uddrag af et interview med en gammel araber i Rafah.

Han er givetvis død for længst og har ikke oplevet det sidste halve års helvede. Ej heller derfor, at Gud ifølge hans tankegang stadig ikke er vågnet.

Alt er blevet værre. Men sprog og tankegang er den samme. USA's finansiering af krig og bosættelser, som USA hævder at værre imod. Israels censur og hindring af en blot nogenlunde fri pressedækning. Konfiskationen af land og ødelæggelsen af alle palæstinensiske værdier.

De klare – sommetider udtalte men ofte uudtalte – bestræbelser på at få al jord og ethvert eksistensgrundlag til at forsvinde under palæstinenserne, for at få opfyldt gammeltestamentelige ønskedrømme om det totale ejerskab også af de sidste palæstinensiske områder.

Hvornår eksploderer en trykkoger?